

ע"פ 46437/01/21 - מרינה שבתאי נגד לאוניד אבלוביץ

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"ס 46437-01-21

ניתן ביום 27 ינואר 2021

המערערת

מרינה שבתאי

המשיב

-
לאוניד אבלוביץ

פסק דין

הנשיאה ורדה וירט ליבנה

1. ערעור על החלטת בית הדין האזורי לעבודה בירושלים (השופטת שרה שדיאור, סע"ש 64268-12-18; מיום 15.1.2021), שלא לפסול עצמה מלישב בדין בהליך בו נתבע המשיב על ידי המערערת.

הרקע לערעור

2. ביום 27.12.2018 הגישה המערערת תביעה כנגד המשיב לבית הדין האזורי לעבודה בירושלים (להלן: **התביעה**).

3. ביום 2.1.2020 ניתן פסק דין חלקי כנגד חלק מהנתבעים וביחס לחלק מעילות התביעה. ביום 18.2.2020 התקיים קדם משפט בו הוצעה לצדדים הצעת פשרה, נקבעו מוסכמות ופלוגתאות ונקבעו מועדים להשלמת גילוי מסמכים להגשת תצהירים ולישיבת הוכחות ליום 15.9.2020.

4. ביום 10.9.2020, חמישה ימים לפני ישיבת ההוכחות, הגישה המערערת את הבקשה הראשונה לפסילת המותב (להלן: **הבקשה הראשונה**). ביום 14.9.2020 נדחתה הבקשה הראשונה. המערערת לא הגישה ערעור על ההחלטה בבקשה הראשונה אלא עד יום 20.10.2020 בו הגישה בקשה להארכת המועד להגשת ערעור על החלטת בית הדין האזורי בבקשה הראשונה (עפ"ס 38608-10-20 - להלן: **הערעור הראשון**).

5. ביום 26.12.2020 נדחתה בקשת המערערת להארכת המועד להגשת ערעור על החלטת בית הדין האזורי בבקשת הפסלות הראשונה. כך, נקבע בהחלטתה של הרשמת אפרת קוקה כי הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור הוגשה באיחור משמעותי, מבלי שעלה בידי המערערת להצביע על טעם מיוחד ומובהק המצדיק את הארכת המועד, מה גם שדרישה זו חלה באופן מוגבר מקום בו מדובר בערעור על החלטה בבקשת פסלות. עוד נקבע כי ממילא סיכויי הערעור נמוכים מאוד, שכן לא עלה בידי המערערת להצביע על חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט על ידי מותב בית הדין האזורי. לבסוף נקבע כי לפנים משורת הדין, המערערת אינה מחויבת בהוצאות בגין הבקשה להארכת המועד.

עמוד 1

6. ביום 11.1.2021 הגישה המערערת בקשת פסלות נוספת (להלן: **הבקשה השנייה**). המשיב הגיש תגובה לבקשה במסגרתה התנגד לטענות המערערת שם. ביום 15.11.2021 נדחתה הבקשה השנייה. כך, נקבע כי המערערת לא השכילה להביא כל ראיה לשם הוכחת עילת פסלות, וכל טענותיה מבוססות על תחושותיה הסובייקטיביות שלא יכולות להקים, כשלעצמן, עילת פסלות. יתר על כן, טענותיה של המערערת ביחס להתנהלות בדיון מיום 15.9.2020 נדחו הן מהטעם שנטענו באיחור, והן מהטעם שלא נמצאה בהן עילה לפסילת המותב שהרי הדיון לא התקיים לבקשת המערערת. אדרבה, נקבע כי **"התנהלות זו התבקשה לצורך יעילות הדיון ולמניעת השחתת זמנם של הצדדים"**. לבסוף נקבע כי כל טענותיה של המערערת כבר נדחו, לגופן, בערעור הראשון.

7. **בערעור שלפניי**, המערערת שבה וטוענת טענות רבות ביחס להתנהלות בדיון קדם המשפט (שהתקיים ביום 18.2.2020), ובדיון מיום 15.9.2020. כך, המערערת טוענת כי השופטת שרה שדיאור לא התייחסה בהחלטתה בבקשה השנייה לטענת המערערת (שנטענה גם במסגרת הערעור הראשון) לפיה לא ראתה שתי בקשות שהגישה המערערת לדחיית הדיון מיום 15.9.2020; כי הטענות ביחס לקדם המשפט אכן נטענו גם בבקשה הראשונה אולם **"בבקשה הנוכחית הטענה קיבלה כבר הקשר ומשמעות אחרים"**. לעניין זה טוענת המערערת כי הצעת הפרשה שהוצעה בקדם המשפט הייתה **"לא פרופורציונלית ולא מציאותית"** ומכאן מתחייבת המסקנה שמותב בית הדין האזורי כבר גיבש לעצמו עמדה סופית ביחס לתביעתה של המערערת. נוסף על כך, בקדם המשפט לא ציין מותב בית הדין האזורי שני סעיפים מרכזיים בתביעת המערערת; כי הבקשה השנייה אינה מטילה צל כבד על מערכת השפיטה אולם מאחר שהשופטת שדיאור לא ראתה את שתי הבקשות האמורות, המערערת **"לא מצפה מכבוד השופטת למשפט תקין והוגן וזו לא רק הרגשה הסובייקטיבית שלי"**; כי החלטות המותב בבית הדין האזורי עד כה בעניינה של המערערת מצביעות על ניהול ההליך במשוא פנים ולמצער באופן שאינו תקין; כי הדיון מיום 15.9.2020 הופסק עם בקשת בנה של המערערת, ולא החל בהתאם לבקשתו ולמרות היעדרותו של נציג ציבור, כפי שנכתב בהחלטה בבקשה השנייה. יתר על כן, העובדה שבית הדין האזורי מציג את השתלשלות האירועים מיום 15.9.2020 באופן שאינו מדויק באה לכסות על הטעות בכך שהדיון לא בוטל מראש נוכח הודעת המערערת יום קודם למועד הדיון בדבר רצונה להגיש ערעור על ההחלטה בבקשה הראשונה. ולראיה, בהמשך ההחלטה מציג בית הדין האזורי את הדברים כהוויתם וכפי שהתרחשו; כי הקביעה לפיה הדיון מיום 15.9.2020 בוטל לצורך יעילות הדיון למניעת השחתת זמנם של הצדדים אינה תקינה משום שהיה על השופטת שדיאור לבטל את הדיון ערב קודם לכן, עם הגשת ההודעות האמורות מטעם המערערת.

דין והכרעה

8. לאחר שעיניתי בטענות המערערת, בתיק בית הדין האזורי ובכלל החומר שבתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, ללא צורך בתגובת המשיב. זאת, מאחר שלא שוכנעתי כי בעניין שלפניי **"קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט"** כאמור בסעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט, החל בבית הדין לעבודה מכוח סעיף 39א לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969. להלן הטעמים לכך.

9. כידוע, הוכחת עילת פסלות מחייבת ראיות משמעותיות, משום שהיא מטילה צל כבד על השופט ועל מערכת המשפט (ראו: עפ"ס (ארצי) 31944-03-12 **מורגנשטיין - בנק המזרחי המאוחד בע"מ** (4.4.2012)). כן נקבע כי עילת הפסלות תיבחן באמת מידה אובייקטיבית ואין די בתחושתם של בעלי הדין ובאי כוחם או בהשקפתם הסובייקטיבית (ראו: עפ"ס (ארצי) 57019-01-11 **חן - בן עליזה חן ושות', משרד עורכי דין**

(21.2.2011) - להלן: **עניין חן**). יתר על כן, השופט היושב בדין מוחזק כשופט מקצועי ומיומן, אשר ביכולתו לבחון את העניינים הנדונים לפניו במקצועיות וללא משוא פנים. מכאן הכלל לפיו יש לתת משקל רב לעמדת השופט הדין בהליך בכל הקשור להתקיימות עילת פסלות, וערכאת הערעור לא תתערב בשיקול דעתו אלא במקרים קיצוניים בלבד (ראו: עפ"ס (ארצי) 16943-11-11 **חברה ישראלית למובילים בע"מ - מאירי** (26.1.2012)).

10. במקרה שלפניי, טענותיה של המערערת הן למעשה חזרה על עיקר טענותיה מהבקשה הראשונה. טענות שכמפורט לעיל כבר נדחו בהחלטה בערעור הראשון, הן מנימוקים דיוניים והן לגופו של עניין. לא מצאתי בטענות המערערת כל טעם או פירוט ראוי בדבר שינוי הנסיבות, במידה המצדיקה שנידרש פעם נוספת לטענותיה כפי שנטענו בבקשה הראשונה ובערעור הראשון. הלכה למעשה, מקריאת הטענות בערעור הראשון והטענות בערעור זה מתקבל הרושם כי כל מטרתה של הבקשה השנייה, שבבסיסו של הליך זה, היא הארכת המועד באופן מלאכותי - או "איפוס" מירוך הימים - לשם הגשת ערעור על החלטת בית הדין האזורי בבקשה הראשונה, הארכת מועד שכאמור לא התאפשרה במסגרת הערעור הראשון. ובהיעדר טעם מיוחד או שינוי נסיבות ברור, כאמור לעיל, אין לאפשר זאת.

11. יתר על כן, גם במסגרת הליך זה עיקר טענותיה של המערערת מכון כנגד ההתנהלות בדיון קדם המשפט - שהתקיים לפני קרוב לשנה - ובדיון מיום 15.9.2020. הלכה היא כי טענת פסלות יש לטעון מיד לאחר הידיעה על האפשרות להיווצרות עילת פסלות ולא להשאירה נצורה לעת מצוא. לפיכך דין הערעור להידחות גם בשל השיהוי הניכר בהעלאת טענת הפסלות.

12. למעלה מן הצורך יצוין כי גם לגופם של דברים לא התרשמתי כי יש ממש בטענות המערערת, ולא הוצג כל טעם המצדיק את פסילת המותב.

ראשית, ביחס לטענות בדבר הצורך בביטולו מראש של הדיון מיום 15.9.2020 - כלל הוא כי החלטות דיוניות הניתנות על ידי שופט או שופטת במסגרת ההליך המשפטי אינן מהווה כשלעצמן ביסוס לעילת הפסלות ולא מצאתי טעם המצדיק לסטות מכך במקרה דנן (ראו, למשל: עפ"ס (ארצי) 41264-12-19 **משה אביר - DESTA** (29.12.2019) **TESFAMARIAM**; ע"פ 3504/92 **אריה הלפרן נ' מדינת ישראל** (28.10.1992); ע"פ 7316/16 **משה יפת נ' מדינת ישראל** (20.09.2016); ע"פ 5/17 **חסן אלגדאמי נ' מדינת ישראל** (09.01.2017)). לא זו בלבד אלא שגם לא עלה בידי המערערת להציג כיצד נפגעה מהחלטת בית הדין האזורי מאותו דיון. אדרבה, בקשתה שלא לקיים את הדיון התקבלה (גם אם לא מראש כפי שהייתה מעוניינת) ואכן הדיון נדחה על מנת לאפשר למערערת להגיש ערעור על ההחלטה בבקשת הפסלות הראשונה. הטענה כי האופן בו התקבלה ההחלטה לא הוצג באופן עקבי על ידי בית הדין האזורי היא תמוהה, ומכל מקום לא ברור כיצד מבקשת המערערת להיבנות מכך. הטענה תמוהה עוד יותר שעה שהמבקשת כלל לא הגישה את הערעור אלא זמן רב לאחר חלוף המועד. מכל מקום, הדרך להשיג על החלטות מסוג זה אינה באמצעות הגשת בקשת פסלות.

שנית, גם הטענות ביחס להצעת בית הדין ואמירותיו במסגרת דיון קדם המשפט דינן להידחות. הן מהטעם שנטענו בשיהוי ניכר מאוד, והן מהטעם שאין בהן כדי לבסס עילת פסלות. הלכה היא כי "ככלל, באמירות לכאוריות במסגרת החלטת ביניים אין כדי ללמד כי דעתו של בית הדין ננעלה וכי אין בידי מי מהצדדים לשכנע את בית הדין בעניין שבלב המחלוקת בתובענה העיקרית" (ראו למשל: עניין חן; עפ"ס 10808-12-10 **מזל עובד - מדינת ישראל, משרד החינוך** (21.12.2010)).

13. אשר על כן ונוכח כל האמור לעיל, לא עלה בידי המערערת להצביע על חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט על ידי מותב בית הדין האזורי, ודינו של ערעור הפסלות להידחות.

14. בטרם חתימה אעיר כי חלק מטענותיה של המערערת אינן ראויות כלל להישמע, מפאת הלשון בה היא נוקטת כלפי העומדת בראש המותב שדן בתביעתה. לעיל הובהר כי עילת הפסלות מטילה צל כבד על השופטת אישית ועל מערכת השפיטה. לפיכך, הראיות שיש להביא לשם הוכחת קיומה חייבות להיות משמעותיות ואין ספק כי חשדות, תחושות סובייקטיביות והשערות הנעדרים כל בסיס עובדתי מעבר לאמירתם, אינם רלבנטיים ואינם יכולים לשמש בסיס לטענת פסלות (ראו: יגאל מרזל **דיני פסלות שופט** 84-85 (2006)). מוטב אילו מכאן והלאה תתנהל המערערת באופן הולם וענייני עת מקבלת היא את יומה בבית הדין, ובכך תסייע לבירור תביעתה ולחקר האמת.

15. **סוף דבר** - הערעור נדחה. מאחר שלא הוגשה תגובת המשיב, אני עושה צו להוצאות.

16. עותק מהחלטה זו יומצא ישירות למערערת והמזכירות תוודא קבלתו.

ניתן היום, י"ד שבט
תשפ"א (27 ינואר
2021), בהעדר הצדדים
וישלח אליהם.
ורדה וירט-ליבנה,
נשיאה